

nærværende Lovforslag indeholder, opstilles til Syldestgjørelse af Grundlovens Bud om, at der skal gives Love, hvorved bunden Jord kan overgaae til fri Eiendom, skulde det deraf være en berettiget Conclusion, at der ogsaa skal gives en egen Lov med Hensyn til Løsningen af Pengemajorater. Den ærede Forslagsstiller fremhævede selv en af de mange Betragtninger, som kunne anføres til Fordeel for Hensigtsmæssigheden af Pengemajorater. Ogsaa der maa man imidlertid vel vogte sig for at gaae til Yderlighed, ligesom ved alle slige praktiske Spørgsmaal, men der er dog en saa afgjort Forskjel mellem bunden Jord og bunden Capital, at jeg paa ingen Maade kan erkjende, at der med Føie kan drages nogen praktisk Consequents fra Bestemmelsens Anvendelse i nærværende Forslag paa majoratsbunden Jord. Saasnart der bliver Tale om Fideicommisscapitaler, hænger det hele Forhold sammen med mangfoldige andre Bestemmelser i vor Lovgivning, med Lovgivningen om Testationsretten, om Stiftelser og mange saadanne Forhold. Det er heelt forskjelligte Synspunkter, som her komme frem, naar der tales om, i hvilket Omfang en Mand skal have Ret til for kommende Slægter, med eller uden Statens Sanction, at træffe Dispositioner over sit Gods. Det er de to Hovedsynspunkter, jeg vil gjøre gjældende: Det ene er, at Lovforslaget i sine Bestemmelser er consequent og stemmer med, kan jeg gjerne sige, Indholdet af selve Lehnprivilegierne, som allerede have forudsat Muligheden af en Allodification, og med Arvelovgivningens almindelige Principer, ifølge hvilke Linien repræsenteres af sit Hoved. Det andet Synspunkt er, at netop med Grundloven som Udgangspunkt er Allodificationen naturligt begrændset til den bundne Jord, og der kan ikke med Føie deraf drages nogen Slutning med Hensyn til de bundne Capitaler. Det er et ganske andet Spørgsmaal, hvorledes der i saa Henseende skal forholdes; Synspunktet omfatter en langt større Kreds, og netop derfor kan jeg heller ikke paa nogen Maade erkjende Rigtigheden af en Bemærkning, som jeg troer i Forbigaaende, faldt fra et æret Medlem for Kjøbenhavn, om, at, naar Forslaget havde fulgt denne Form for Allodificationen af bundne

Godser — det var ialfald en lignende Tankegang, som det ærede Medlem fremsatte — kunde man ogsaa her komme ind paa Pengefideicommissærne. Det kan jeg ikke erkjende; thi med Hensyn til Pengefideicommissærne bevæge vi os i en heelt anden Kreds; der gjør sig der en heelt anden Tankerække gjældende; det er forskjellige saavel oeconomicke som Retstraktninger, som der gjøre sig gjældende; det er en Materie, som hænger sammen med Lovgivningen om Testamenter og Stiftelser, kort sagt, vi komme ind paa et meget vidtomfattende Felt, der er meget forskjelligt fra det, vi møde i Grundlovens § 93. At der er en vis fjernere Forbindelse, at der er visse Træde, om jeg saa maa sige, der knytte det One til det Andet, kan jeg ikke modsigge, paa alle saadanne Durvaader kan man jo finde visse Forbindelsesled; men den væsentlige Forskjel, som her gjør sig gjældende, troer jeg dog, maa erkjendes for at være indlysende.

Jeg skal med det Samme tilføie et Par Ord med Hensyn til de Forslag, som den ærede Ordfører motiverede. Det er da indlysende, at Forslagene under Nr. 4 og 5 alene gaae ud paa Redactionsændringer. Forslaget under Nr. 6 er maaskee noget Mere end en Redactionsændring. Det indeholder ganske vist paa flere Punkter en Tydeliggjørelse og i det Hele taget slutter jeg mig for mit Vedkommende dertil, idet jeg dog naturligtvis forbeholder mig, naar dette Afsnit — hvad jeg haaber — bliver vedtaget, og det Hele kommer til at foreligge i Sammenhæng, da at gjøre Henstillinger til det ærede Udvalg, hvis der skulde være et eller andet lille Punkt, hvor jeg kunde ønske en Forandring; men i det Hele slutter jeg mig til Forslaget under Nr. 6, som det er Meningen, at lade træde istedetfor Lovforslagets §§. 5, 6 og 7. — Forslaget under Nr. 7 er en Lettelse i finantciel Henseende. Jeg har i sin Tid bemærket, at det var et Forslag, som nærmere vedkom Finantsministeren end mig. Jeg har gjort ham opmærksom derpaa og sagt, at jeg for mit Vedkommende ønskede, at han ikke vilde gjøre nogen Indvending derimod, og da jeg ikke senere har hørt fra ham desangaaende, betragter jeg hans Tausshed som et Samtykke. —